

RENA BARRON

REGATUL SUFLETELOR

Primul volum al seriei
ULTIMA TĂMĂDUITOARE

Traducere din limba engleză și note de
ALEXANDRA FUSOI

CORINT
BOOKS
—2020—

PARTEA I

Fiindcă se va ridica din cenușa cuprinsă de flăcări.

Fiindcă nicio apă nu-i va potoli vreodată durerea.

Fiindcă nicio mântuire asupra-i nu va pogori.

Fiindcă nicidecum numele nu i-l vom rosti.

Cântecul Nenumitei

PROLOG

Stai nemișcată, micuță preoteasă!

Tata îngenunchează în fața mea cu un șirag de dinți împletit printre degete. Strălucesc ca niște perle lustruite, iar eu îmi îndrept umerii și stau mai dreaptă, ca să fie mândru de mine. Sunetul îndepărtat al tobelor djembe îi acoperă glasul, dar nu-i domolește sclipirea din ochi când îmi pune șiragul în jurul gâtului. În seara aceasta voi deveni o adevărată fiică a tribului Aatiri.

Magie de toate culorile joacă în aer ca niște bătaii ușoare de aripi. Nu pot rămâne nemișcată când dansează pe pielea întunecată a tatei de parcă ar fi licurici. Îi țâșnește peste falcă și îi sare pe nas. Măinile mi se reped să prindă tăciunile de aur care-mi scapă printre degete. Chicotesc, și râde și tata.

Celelalte fete sporovăiesc în timp ce mamele le aranjează caftanele și talismanele din oase. La fiecare fată pe care o atinge magia, sare alte două, de parcă am fi invizibile. Simt o apăsare în piept, privind-o cum se duce la celelalte, când la mine n-a venit niciodată – nici măcar o dată.

Cele câteva fete care vorbesc tamarană mă întrebă cum e să trăiești așa de departe, în Regatul Atotputernic. Îmi spun că nu sunt cu adevărat o Aatiri pentru că mama nu

face parte din trib. Simt un junghi în măruntaie, pentru că e adevărat ce spun ele.

Îmi țin capul sus în timp ce tata îmi îndreaptă gulerul. E singurul bărbat din cort, iar celelalte şușotesc și din cauza asta. Dar mie nu-mi pasă ce spun ele; mă bucur că tata e aici.

— De ce nu vine magia la mine, tată?

Rostesc întrebarea prea tare, iar în cort se lasă tăcerea. Celelalte fete și mamele lor se uită la mine de parcă aș fi zis ceva urât.

— Nu-ți face griji, fata mea, spune tata, îndoind mânecile caftanului meu portocaliu cu albastru, care se asortează cu al lui. O să vină la vremea ei.

— Dar când? întreb eu, bătând din picior.

Nu-i corect că așa de mulți copii Aatiri, mai mici ca mine, au deja magie. În Tamar, sunt singura dintre prietenii mei care poate măcar să vadă magia, dar aici magia dă năvală la alți copii, care o pot pune *să facă* diverse lucruri. Eu nu pot.

— Poate niciodată, micuță *ewaya*, spune cea mai mare dintre fete, într-o tamarană cu accent.

Se uită urât la mine, iar eu îmi încrețesc nasul la ea. Nu sunt *bebeluș*, iar ea n-are dreptate. O să vină.

Mama fetei plescăie din limbă și o bodogănește în aatiri. Cuvintele ei îmi trec pe lângă urechi fără niciun sens, ca oricare dintre limbile ciudate și frumoase din piețele de-acasă.

— Chiar dacă magia n-o să vină niciodată, spune tata, tot micuța mea preoteasă o să fii.

Scot limba la fata mai mare. Asta o s-o învețe minte să nu mai fie așa de răutăcioasă.

O altă fată întreabă de ce nu-i și mama mea aici.

— Are treburi mai importante de făcut, răspund, aducându-mi totodată aminte cum o implorase tata să vină.

— Ce-i cu fața asta supărată? întrebă tata, ciupindu-mă de obraji. Imebyé¹ e un moment de sărbătoare. În seara asta, îți începi lunga călătorie spre maturitate.

Tobele djembe se opresc. Îmi mușc buza, în timp ce restul fetelor tresar. E momentul să ieșim și să stăm în fața întregului trib, ca să ne binecuvânteze căpetenia. De data asta, picioarele îmi înlemnesc când celelalte fete dau fuga afară din cort, împreună cu mamele lor.

— Vreau să merg acasă, tată, șoptesc eu când iese din cort și ultima fată.

Un strop din lumina din ochii lui pălește.

— O să plecăm repede, bine?

— Vreau *acum* acasă, spun, puțin mai tare.

Tata se încruntă:

— Nu vrei să iei parte la Imebyé?

Clatin din cap destul de tare cât să zornăie colierul.

Tata se ridică în picioare.

— Ce-ar fi să ne uităm împreună la ceremonie? întrebă el.

Căpetenia intră în cort, iar eu mă lipesc de tata. Caftanul argintiu mătură podeaua pe lângă gleznele ei și iese în evidență pe fundalul pielii negre ca noaptea. Cozile împletite, negre învrăstate cu alb, sunt răsucite în creștet.

— Oare fiul și nepoata mea au de gând să ia parte la ceremonia pentru care au făcut o călătorie de 14 zile? întrebă ea, iar glasul ei profund răsună în cort.

Tata își trece brațul pe după umerii mei.

— Nu și anul ăsta.

Căpetenia încuviințează din cap, ca și cum ar fi mulțumită.

---

¹ Celebrarea începutului călătoriei către maturitate și magie pentru copiii din tribul Aatiri.

— Pot să vorbesc doar cu nepoata mea, Oshhe?

Schimbă între ei o privire pe care nu o înțeleg.

— Dacă Arrah e de acord, răspunde tata.

Înghit în sec.

— Bine, zic.

Tata mă strânge de umăr înainte să iasă din cort.

— Îți păstrez un loc în față.

Căpetenia îmi aruncă un zâmbet știrb când se lasă pe vine pe podea.

— Stai lângă mine, Arrah!

Clapa cortului foșnește în urma tatei. Picioarele mele ard de nerăbdare să-l urmeze, dar vederea mării căpetenii Aatiri șezând pe podea mă țintuiește în loc. Mă așez în fața ei, iar ea ridică o palmă spre tavan. Către mână alunecă scânteii galbene și mov și roz.

— Cum faci magia să vină la tine, mare căpetenie? întreb.

Deschide larg ochii.

— Înainte de toate, sunt bunica ta, așa să-mi spui.

Îmi mușc buza.

— Cum, bunico?

— Magia nu-ți răspunde? întrebă ea, ridicând dintr-o sprânceană.

Clatin din cap.

— Unii pot să tragă magia din urzeala lumii, răspunde ea, țintuind cu privirea culorile ce-i joacă pe vârfurile degetelor. Unii pot atrage magia cu ritualuri și vrăji. Mulți nu pot chema deloc magia. E un dar de la Heka pentru oamenii celor cinci triburi – un dar din el însuși –, dar e altfel pentru fiecare.

Îmi oferă magia, iar eu mă aplec mai aproape. Sper că de data asta o să vină la mine, dar dispare când îmi atinge mâna.

— Eu pot s-o văd, spun eu și-mi las umerii să cadă, dar nu-mi răspunde.

— Asta e ceva rar, într-adevăr, remarcă ea. Nu ceva nemai-auzit, dar foarte rar.

Atingerea ca de pană a magiei bunicii îmi trece peste frunte. Mă gădilă, iar eu îmi prind mâinile între genunchi ca să nu mă scarpin.

— Se pare că tu ai un dar și mai rar, spune bunica, încrun-tându-se de parcă n-ar reuși să dezlege un mister. N-am mai întâlnit până acum o minte la care să nu pot ajunge.

Încearcă doar să mă facă să mă simt mai bine, dar asta nu înseamnă nimic dacă nu pot chema magia ca adevărații tămă-duitori – ca părinții mei, ca ea.

Bunica bagă mâna în buzunar și scoate o mână de oase.

— Astea sunt ale strămoșilor mei. Le folosesc ca să atrag mai multă magie – mai multă decât pot prinde cu vârful degetelor. Când mă gândesc la ce vreau să văd, îmi arată. Poți să încerci?

Lasă oasele în mâna mea. Sunt mici și lucesc în lumina vaselor cu uleiuri aprinse așezate pe scăunele sub pânza cortului.

— Închide ochii, îmi spune. Lasă oasele să-ți vorbească.

Un fior rece mi se târâște în sus pe braț și inima îmi bate să-mi spargă pieptul. Afară, încep din nou să se audă tobele djembe, într-un ritm lent, monoton care mă lasă fără suflare. Adevărul e scris pe chipul bunicii, un adevăr pe care-l știu deja. Oasele nu vorbesc.

Șarlatancă.

Cuvântul îmi răsună în cap. Este numele pe care li-l dă mama negustorilor ambulănți din piață, celor care vând talismane norocoase fără valoare, pentru că magia lor e slabă. Dacă își închipuie că și eu sunt o șarlatancă?

Mă dor degetele de cât strâng oasele, iar bunica șoptește:

— Dă-le drumul!

Oasele îmi scapă din mână și se împrăștie între noi pe podea. Cad peste tot, câteva aproape unele de altele și câteva mai departe. Mă ustură ochii când mă uit la ele, străduindu-mă să le aud mesajul pe deasupra tobelor djembe.

— Vezi sau auzi ceva? întrebă bunica.

Clipesc și lacrimile îmi înțepă ochii.

— Nu.

Bunica zâmbește și strânge oasele.

— Magia nu li se arată tuturor așa de devreme. La unii, magia nu vine decât când sunt aproape adulți. Însă când vine așa de târziu, e foarte puternică. Poate că o să fii un tămăduitor puternic într-o bună zi.

Îmi tremură mâinile când îmi aduc aminte cuvintele fetei Aatiri: *Poate că niciodată.*

— Haide, copilă, celebrarea așteaptă, spune bunica, ridicându-se în picioare.

Lacrimile îmi alunecă pe obraji și o iau la fugă din cort fără s-o mai aștept pe bunica. Nu vreau să fiu un tămăduitor puternic într-o bună zi – vreau să vină magia acum. Mă lovește dogoarea nopții din deșert, iar picioarele goale calcă pe noroiul întărit. Scânteile de magie coboară din cer spre mâinile întinse ale altor copii, dar unele dintre ele își iau zborul. Țâșnesc prin mulțime și urmez magia răătăitoare, hotărâtă s-o prind eu.

Șerpuiește printre colibele de chirpici ca un șarpe înaripat și rămâne tot timpul cu doi pași înaintea mea. Dincolo de corțuri, bătaia tobelor devine un murmur îndepărtat. Mă opresc când magia dispare. Aici e mai întuneric și mai frig și simt în nări mirosul înțepător al unui leac de sânge. Cineva a săvârșit

un ritual în umbre. Ar trebui să mă întorc și să fug de-aici. Vântul urlă ca un avertisment, dar eu mă mai apropii un pic. În jurul gleznei mi se prind niște degete ca rădăcinile încovoiate ale unui copac.

Îmi trag piciorul, iar mâna îmi dă drumul. Îmi bate inima mai tare ca tobele djembe și îmi aduc aminte toate poveștile înspăimântătoare despre demoni. În timpul unei lecții, un scrib m-a avertizat odată: *Nu te lăsa prinsă în umbre, pentru că te așteaptă un demon, ca să-ți fure sufletul. Cu cât mai tânăr e sufletul, cu atât mai dulce e ospățul.* Când îmi aduc aminte, simt un fior străbătându-mi brațele, însă îmi spun că sunt numai povești de speriat copiii. Sunt prea mare ca să mai cred în ele.

Nu răsufli din nou decât când începe să se vadă silueta unei femei. Cu sclipiri de magie pe piele, femeia se zbate și se zvârcolește în nisip. Gura i se schimonosește într-un țipăt oribil. Nu știi ce să înțeleg; pare și tânără, și bătrână, și vie, și moartă, și în suferință.

— Dă-mi mâna! spune femeia, cu glas bolborosit.

— Pot să-l chem pe tata, îi propun în timp ce o ajut să se ridice.

Pielea cafenie a femeii pare cenușie și lucește de sudoare.

— Nu-ți bate capul, îmi răspunde, ștergându-și o pată de noroi de pe buze. Trebuie doar să mă odihnesc o clipă.

— Ce cauți aici? o întreb, lăsându-mă în genunchi lângă ea.

— Te-aș putea întreba același lucru, dar știu răspunsul.

În ochii pierduți îi revine o scânteie de viață.

— Nu există decât un singur motiv pentru care să nu vrea un copil să ia parte la Imebyé.

Îmi îndepărtez privirea – știe.

— Nici eu n-am magie, îmi spune, iar cuvintele îi clocotesc de amărăciune. Cu toate astea, răspunde când o chem.

Înghit în sec, ca să alung fiorul ce mi se târăște pe spinare.

— Cum?

Îmi zâmbește, dând la iveală o gură cu dinții stricați.

— Magia are un preț, dacă ești dispus să-l plătești.

UNU

În fiecare an, cele cinci triburi ale lui Heka se adună la Festivalul Lunii de sânge, și eu îmi spun că ăsta va fi *anul meu*. Anul care va șterge totul cu buretele. Anul care va răsplăti așteptarea, dorința și frustrarea. Anul când îmi vor licări pe piele luminițele magiei, aducând darul asupra mea. Când se va întâmpla, eșecurile mele vor dispărea și o să am magia mea proprie.

Am 16 ani, sunt aproape adultă și după standardele Regatului, și ale tribului. Nu mai am timp. Nicio fiică și niciun fiu al vreunui trib nu și-a căpătat darurile dincolo de vârsta mea. Dacă nu se întâmplă *anul ăsta*, n-o să se mai întâmple niciodată.

Înghit în sec și-mi șterg mâinile transpirate de iarbă, în vreme ce tobele djembe încep să bată în ritmul lor lent și neschimbat. Cu toate triburile care și-au făcut tabără în vale, sunt vreo 30 000 de oameni aici. Ne adunăm în jurul cercului sacru de lângă Templul lui Heka, iar focurile din mijloc înaintează și se retrag în ritmul statornic. Toboșarii se plimbă în jurul marginii cercului, pășind la unison. Cele cinci triburi arată de parcă n-ar avea nimic în comun, dar se mișcă la fel, ca să-l onoreze pe Heka, zeul ținutului lor.

Magia plutește în aer, așa de densă, încât îi simt înțepătura pe piele. Joacă pe cerul nopții, deasupra șirurilor nesfârșite de

corturi țesute în culori aprinse. Tunica mi se lipește de spate din cauza căldurii prea multor trupuri aflate prea aproape unele de altele. Mirosul pătrunzător din vale îmi aduce aminte de Piața de Est în zilele cele mai aglomerate. Piciorul îmi bate un ritm agitat în timp ce tot restul lumii bate din palme pe muzică.

Ca oaspeți ai bunicii, Essnai, Sukar și cu mine stăm pe niște perne la loc de cinste, aproape de cercul sacru. Nu pentru că am fi speciali. Ba chiar dimpotrivă: suntem obișnuiți și profani. Unii ne privesc încruntați, ca să se asigure că nu uităm. Mi-aș dori ca privirile să nu mă sâcâie, dar nu fac decât să-mi sporească îndoielile. Mă fac să mă întreb dacă locul meu e aici. Dacă mai merit încă o șansă, după ani de zile în care am dat greș.

— Presupun că gura ta căscată înseamnă că vine magia, spune Sukar, încrețindu-și nasul.

Tatuajele de pe antebrățele și capul lui ras strălucesc, așa că știe la fel de bine ca și mine că magia se află deja aici.

— Fie asta, fie ți-e dor de *cineva* de-acasă...

Simt cum îmi urcă pe ceafă un val de căldură. Știm amândoi ce vrea să spună. Încerc să mi-l închipui aici pe Rudjek, cocoțat pe o pernă cu elara lui elegantă. Ar ieși în evidență mai rău ca mine și i-ar plăcea la nebunie. Gândul mă face să zâmbesc și mă mai liniștește un pic.

Sukar, Essnai și cu mine am venit împreună cu caravana din Tamar, străbătând munții Barat pe la granița de la apus a Regatului Atotputernic, ca să ajungem în ținuturile triburilor. Au venit cam 200 de oameni, dar mulți alți tamarani din sângele tribului nu s-au deranjat.

— Ar fi trebuit să te lăsăm și pe tine în Regat, îi spun lui Sukar, aruncându-i o privire nimicitoare. Unii dintre noi au desul respect ca să fie atenți la ceremonie, așa că te rog să nu-mi mai distragi atenția.

— Păi, dacă de distragere ai nevoie...

Îmi face cu ochiul.

— Ajută-mă, Essnai! o rog eu. Spune-i să fie atent!

Essnai stă cu picioarele încrucișate de cealaltă parte a lui Sukar, cu chipul împietrit, ca de obicei. Tata a preparat aseară un leac de sânge ca să-i vopsească părul, iar claiă de șuvițe roșii arată bine alături de pielea ei de abanos. Ca de obicei, a tras privirile, deși nu pare să bage niciodată de seamă. În schimb, arată ca un cățeluș care moare de dor fără *ama* ei Kira lângă ea.

Ridică din umeri, uitându-se la toboșari.

— Oricum n-ascultă.

Oftez și mă întorc din nou spre cercul sacru. Luna s-a statornicit într-un nuanță rubinie, un roșu mai închis decât acum o oră. În Tamar, suntem învățați că, în noaptea asta, luna orisha, Koré, plânge cu lacrimi de sânge după frații ei căzuți. Acum 5 000 de ani, ea și fratele ei geamăn, Re'Mec, soarele orisha, au pornit în fruntea unei armate ca să pună capăt setei de nestins pentru suflete a Regelui Demon. Dar triburile cred că luna de sânge reprezintă legătura lor cu Heka. Pentru că numai în perioada asta se întoarce el să le dea darul său generațiilor viitoare.

Chiar și de la depărtare, focul îmi aduce broboane de sudoare pe frunte. Sau, cel puțin, mă prefac eu că focul e cel care mă neliniștește. Mi-aș dori să fiu ca Essnai și Sukar. Lor nu le pasă că n-au magie, dar pentru ei e altceva. Niciunul dintre părinții lor n-are darul. Nu trebuie să fie vrednici de două linii de sânge ieșite din comun.

Când mă gândesc la *celălalt* motiv pentru care sunt aici – încercările –, mi se strânge stomacul. Tobe se opresc și tăcerea e la fel de neașteptată ca liniștea dinaintea furtunii, iar eu mă încordez și mai tare. Cântăreții rămân aproape la fel de nemișcați ca statuile din districtul învățaților din Tamar. Peste

mulțime se lasă tăcerea. A venit în cele din urmă momentul pe care-l așteptam cu toții, dar durează cu o clipă mai mult, ca să-mi facă în ciudă. În acest răstimp, îmi trec prin minte toate posibilitățile care încep cu „și dacă?”. Și dacă nu se întâmplă? Și dacă *se întâmplă*, dar magia mea e mai slabă decât a părinților mei? Și dacă destinul meu e să devin un șarlatan care face negoț cu talismane norocoase?

Chiar ar fi așa de rău?

Îmi trag genunchii la piept, aducându-mi aminte de femeia de la Imebyé care se zvârcolea în nisip. *Magia are un preț, dacă ești dispus să-l plătești*. Cuvintele ei îmi răsună în urechi, cuvintele unei șarlatance, cuvintele cuiva disperat după magie. O alung din minte. Încă mai am o șansă – Heka încă îmi mai poate oferi darul lui.

Din spatele meu se ridică un murmur și-mi întind gâtul ca să-i văd pe tămăduitori trecând prin mulțimi. O să interpreteze dansul care începe sărbătoarea ce durează o lună. Luna de sânge îi luminează în nuanțe stacojii stranii. În afara glasurilor lor, întreaga vale rămâne tăcută. Nicio șoaptă, niciun copil care se prosteste, doar șuierul vântului și foșnetul picioarelor în iarbă. Îmi doresc cât se poate de tare să fiu printre ei, să îmi găsesc locul acolo, să fiu vrednică de moștenirea familiei. În loc de asta, rămân pe margine, privind – *întotdeauna* doar privind.

Pentru ceremonie, fiecare trib e reprezentat de câte șapte tămăduitori. Sub conducerea căpeteniilor lor, ceilalți șase formează *edamul*, consiliul tribal. Deși mulți dintre oamenii tribului au darul lui Heka – magia lui –, tămăduitorii sunt diferiți. Căpeteniile le-au acordat titlul pentru că dovedesc o stăpânire a magiei mai presus de ceilalți. Dintre toți oamenii triburilor, numai vreo sută au dobândit acest titlu. Ei sunt cei pe care ceilalți îi venerază și pe care-i invidiez eu cel mai mult.

Pe măsură ce se apropie, incantațiile tămăduitorilor îmi rezonază în oase. Cum ar fi să stăpânești magia cu ușurința cu care răsuflă? Să întinzi mâna și s-o aduni în vârful degetelor sau să pășești în lumea spiritelor? Nu numai să vezi magie, s-o îmblânzești, s-o supui voinței tale, să *fii* magic?

Primii vin tămăduitorii tribului Litho: patru femei și trei bărbați. Tribul lor locuiește în păduri, la sud-vest de Templul lui Heka. Trupurile le sunt acoperite cu o pulbere albă și poartă veste de piele neargăsită. Coroanele lor complicate, făcute din metal, os și mărgel colorate, scot clinchete în bătaia vântului. Pământul li se mișcă sub picioare, unduind ușor ca valurile oceanului și ducându-i spre cercul sacru, unde numai *edamului* îi e îngăduit să intre.

Pe măsură ce se apropie procesiunea, toboșarii încep din nou să bată în djembe, îndepărtându-se de cerc și oprindu-se în iarbă. Ritmul lor lent devine tot mai rapid când căpetenia Litho intră în cercul sacru.

Urmează tribul Kes – cel mai mic dintre cele cinci triburi, ale cărui teritorii mărginesc valea spre nord-vest. Pielea lor străvezie și ochii aproape lipsiți de culoare mă duc cu gândul la oamenii din nord. Doi sunt albi ca alabastrul, iar contrastul cu îmbrăcămintea viu colorată e puternic. Cu fiecare pas pe care-l fac, cerul e străbătut de fulgere, iar pe pielea lor joacă scânteii. Vântură săculețe de fum care mă ustură la nări. Miroase a sanguinaria, ghimbir și piper eeu: un remediu de purificare pe care l-am ajutat pe tata să-l prepare în prăvălia de-acasă.

După aceea vine tribul din munții de la sud de Templu. Tămăduitorii Zu sar deasupra capetelor noastre, cu picioarele plutind prin aer. Trupurile le sunt acoperite de tatuaje și poartă coroane din coarne de cerb, unele curbate, altele încârligiate, unele mari, altele mici. Unele lucrate din metal lucios, cu muchiiile suficient

de ascuțite ca să taie un deget. Un singur pas greșit, și o pereche de coarne poate să cadă peste mulțime și n-ar ieși bine. Îmi strâng degetele între genunchi, pentru orice eventualitate.

Sukar mă înghiontește, cu un rânjet strâmb pe chip. Familia lui e Zu și, deși are și el vreo 20 de tatuaje, n-are nici pe departe câte au cei din *edamul* tribului.

— Ca de obicei, cei mai impresionați dintre toate cinci triburile, șoptește el.

Îl lovesc peste braț ca să-l fac să tacă, în același timp în care Essnai îl plesnește peste ceafă. Tresare, dar știe că nu e cazul să protesteze. E rândul tribului Aatiri, cei pe care-l așteptăm cu cea mai mare nerăbdare și eu, și Essnai. Chiar și cu părul ei tuns scurt, se vede după ochii depărtați și pomeții înalți că e Aatiri. Ne-am împrietenit după ce m-a găsit în deșert la Imebyé, cu șarlatanca.

Simt cum mă cuprinde ușurarea când bunica iese în lumină, conducând tribul Aatiri. Nu mă așteptasem să fie altcineva, dar e prima față cunoscută printre *edamuri*. Mă îndrept, încercând să arăt fie și numai ca o umbră a mării căpetenii Aatiri.

Aatiri nu merg și nici nu sar, pentru că îi poartă norii de magie. Bunica are cozile argintii răsucite în vârful capului ca o coroană și poartă vreo șase coliere din dinți. Aatiri sunt înalți și supli, cu pomeți proeminenți și părul sârmos împletit ca al meu. Și pielea lor e frumoasă ca ora *ösana*¹.

Tata este ultimul dintre ei care intră în cerc, iar mie îmi crește inima. E înalt și mândru și magic, mai presus de orice alt *edam* în afară de bunica. Stă pe norul lui, cu toiagul tradițional într-o mână și un cuțit cioplit din os în cealaltă.

---

¹ Ora dintre 2 și 3 noaptea, când magia are cea mai mare putere.

Este *edam* onorific al tribului Aatiri, pentru că nu stă împreună cu ai lui, dar ei nu neagă că e unul dintre cei mai puternici dintre ei. Nu sunt așa de proastă încât să cred că dacă... nu, *când*... îmi vine magia, o să fiu la fel de talentată ca el. Dar vederea lui mă umple de mândrie.

Mulani vin ultimii. Ei locuiesc cel mai aproape de Templul lui Heka.

Unei femei Mulani i s-a arătat Heka atunci când a coborât pentru prima dată din stele, acum 1 000 de ani. Acum, căpetenia Mulani e vocea lui. Rangul i-ar fi revenit mamei mele, dacă n-ar fi plecat fără să mai privească în urmă. Când avea doar 14 ani, tribul a desemnat-o drept următoarea căpetenie și emisar al lui Heka, pentru că dovedise puteri remarcabile.

Nu m-aș putea ridica vreodată nici la înălțimea acestei legende, dar asta nu mă împiedică să-mi doresc s-o fac.

Spre deosebire de tătăduitorii celorlalte triburi, care sunt de ambele sexe, tătăduitorii Mulani sunt doar femei. Îmi acopăr ochii ca să mă feresc de sclipirile de lumină care apar întotdeauna când intră în cercul sacru. Sukar înjură în barbă pentru că e prea ocupat să *nu* fie atent ca să-și aducă aminte de lumină. După gemetele pe care le aud în jur, nu-i singurul. Când li se sting aurele, Mulani stau cu fața spre mulțime. Au umerii largi, trupuri cu rotunjimi și pielea de diverse culori, de la cafeiniu-închis la alabastru. Ochii mei chihlimbarii și nuanța pielii vin de la ele, în vreme ce silueta suplă se trage din Aatiri.

— Vorbesc pentru Heka.

Cuvintele căpeteniei Mulani răsună în vale, reducându-i pe toți la tăcere.

— Vorbesc pentru mama și tatăl magiei. Vorbesc pentru cel care s-a dăruit pe sine după ce orisha au luat magia de la neamul muritorilor. Vorbesc pentru cel care nu are început și sfârșit.

Căpetenia Mulani este verișoara bună a mamei, iar vocea ei răsună autoritar. Are în glas *aproape* la fel de multă autoritate ca mama: Arti vorbește blând, dar impune la fel de mult respect în Regatul Atotputernic ca și verișoara ei în teritoriile triburilor. Îmi spun că nu mă deranjează că nu-i aici. Nu-i foarte diferit de cum sunt lucrurile acasă. Și acolo își petrece cea mai mare parte a timpului la Templul Atotputernic, unde ea și clarvăzătorii îi slujesc pe orisha. Când a părăsit teritoriile triburilor, mama a adoptat și zeei Regatului.

Când eram mai mică, o rugam să stea mai mult cu mine, dar chiar și atunci era foarte ocupată. Totdeauna ocupată, sau plecată, sau nefericită – mai ales din cauza lipsei mele de magie. Simt că mă împunge în piept ranchiuna. Dacă e să fiu cinstită, o parte din mine tot își dorește ca între noi lucrurile să fi stat altfel.

— De 1 000 de ani, Heka a venit la noi la începutul fiecărei luni de sânge, spune căpetenia Mulani. Și așa va fi din nou. În noaptea aceasta, ne adunăm în închinăciune, ca el să-și arate bunăvoința pentru poporul nostru. Ne vom împărtăși cu el *ka-ul*¹, ca să poată privi în sufletele noastre și să ne vadă demni de el.

Anticiparea îmi iuțește răsuflarea. În fiecare an, copiii, de la cei foarte mici până la cei de 16 ani, își capătă puterile după vizita lui Heka. Anul ăsta trebuie să fie rândul meu – înainte să fiu prea mare și să fie prea târziu. Magia o să-i împiedice pe verii mei să mă privească de parcă locul meu n-ar fi lângă ei.

Magia o va face în sfârșit pe mama mândră de mine.

După ce căpetenia Mulani termină de vorbit, începe dansul. Tămăduitorii se mișcă în jurul focului, toți 35, spunându-și incantațiile în limbile lor materne. Cântecelor lor se unesc într-un model complicat, în același timp ciudat și frumos. Ceremonia

---

¹ „Suflet”, în limba triburilor.

va continua ore în șir, iar toboșarii își potrivesc ritmul ca să se armonizeze cu cel al *edamilor*.

Mai departe de cercul sacru, printre corturi apar dintr-odată focuri, iar în aer încep să se ridice miroșuri de băutură și carne friptă. Oamenii dau din mână în mână castroane de lemn și, când ajunge și la mine unul, simt un miros care-mi arde nările. Dau înapoi înainte să mă pot controla.

— Aș fi zis că tu ar trebui să fii obișnuită cu un pic de leac de sânge, zice Sukar, pe un ton încrezut.

— O să iau data viitoare, îi răspund, împingându-i castro-nul în mâini.

Râde, apoi ia teatral o înghițitură.

Cineva îmi împinge alt castron în mână și aproape că-l scap pe jos când mi se oprește privirea pe bunica. S-a desprins de ceilalți și a ieșit din cercul sacru. Acum mă privește de sus, iar eu rămân fără suflare. Niciun *edam* n-a mai ieșit vreodată din cerc în timpul dansului.

— Bea, micuță preoteasă!

Glasul ei plutește pe o adiere tainică și se aude tare și limpede, în ciuda zgomotului mulțimii, a blestemelor, a privirilor încruntate. Când îmi spune așa Oshhe, e doar un nume de alint, dar vorbele bunicii au greutate. Coboară privirea spre mine, plină de speranță și șovăitoare, și-mi cercetează chipul.

Nu sunt preoteasă. N-o să fac decât s-o dezamăgesc.

Incapabilă să refuz, iau o înghițitură. Fierbințeala îmi co-boară pe limbă și apoi pe gât. Are gust de plante, și metal, și putreziciune. Îmi încordez mușchii stomacului ca să nu-mi vină înapoi pe gât. Bunica încuviințează din cap, ia castronul și i-l trece lui Sukar, care înghite în sec.

— Mulțumesc, onorată căpetenie, spune el, înclinând capul spre ea.

Pare surprins că e și ea acolo. Niciun alt *edam* n-a părăsit cercul sacru.

— Ai mai exersat? mă întrebă bunica, zâmbindu-mi larg.

De-asta am fost agitată toată seara. În fiecare an, la Festivalul Lunii de sânge, bunica mă testează ca să vadă dacă am magie, și în fiecare an dau greș.

— Da, îngăim eu, în timp ce leacul începe să-și facă efectul.

Nu-i spun că nu s-a întâmplat nimic, cu toate exercițiile mele, și cu Oshhe, și singură.

— Mai vorbim mâine, spune bunica.

Lângă mine, Sukar cade pe burtă în iarbă când e doborât primul de leacul de sânge. Essnai îl întoarce pe-o parte cu piciorul. Un val de căldură îmi cuprinde tot corpul și mi se dezleagă limba.

— Tot n-am magie, izbucnesc eu fără să vreau, dar sunt prea moleșită ca să-mi fie jenă.

Bunica dă să spună ceva, dar se oprește. Simt un junghi în stomac. Nu-i pot descifra expresia și mă întreb ce i-au arătat strămoșii în viitorul meu. În toți anii ăștia, nu mi-a spus niciodată.

— Cea mai mare forță a noastră nu stă în magie, ci în inimă, micuță preoteasă.

Vorbește în cimilituri, ca toți oamenii triburilor. Uneori, nu mă deranjează felul cum încearcă, și ea, și Oshhe, să-mi aline îngrijorarea că n-am magie. Alteori, mă scoate din sărite. Habar n-au cum e să simți că nu-ți găsești locul printre ceilalți, să simți că ești nevrednic. Să nu te ridici la înălțimea unei mame pe care o admiră tot Regatul.

Înainte să apuc să mă gândesc la un răspuns, leacul de sânge mă calmează. Arsura din gât se domolește până devine o căldură înăbușitoare și simt în urechi bătăile bubuitoare ale inimii. În spatele bunicii, ceilalți *edami* se mișcă acum cu o viteză de necrezut. Chipurile se înceteșează, iar trupurile lasă

în urmă dâre de negură care-i leagă unii de alții. Incantațiile lor se întetesc. Nu după multă vreme, majoritatea oamenilor zac în transă – Essnai, bătrânii triburilor, aproape toți oamenii celor cinci triburi. Tobele djembe tac, iar cântecul tămăduitorilor răsună în vale.

Bunica mă prinde de mână și mă trage în cercul sacru.

— Lasă-l pe Heka să te vadă.

E greșit. Locul meu nu e în cercul sacru. Doar *edamii* și tămăduitorii onorați ca tata își au locul acolo. Niciodată cineva ca mine – fără magie, un profan.

N-ar trebui să fiu aici, dar nu-mi aduc aminte dacă vreau să spun că în cerc, sau în ținutul triburilor. Mintea mi-e prea încețoșată, dar simt cum mă cuprinde căldura pe dinăuntru când mă alătur dansului.

Magia se învârtește în aer. E mov, și roz, și galbenă, și neagră, și albastră. E în toate culorile, amestecându-se și răsucindu-se în ea însăși. Îmi atinge pielea și atunci sunt în două locuri în același timp, ca și cum legăturile care-mi priponesc *ka*-ul de trup s-au slăbit. Nu. Sunt peste tot. Așa e să ai magie, s-o *simți*, s-o mânuiești? Te rog, Heka, binecuvântează-mă cu acest dar!

Unul câte unul, tămăduitorii cad în transă și se prăbușesc și ei la pământ. Nu se mai aude decât trosnetul focurilor aprinse prin tabără. Căpetenia Mulani – verișoara mea – trece pe lângă mine, cu pași la fel de tăcuți ca lumina stelelor. E singura persoană care mai e trează.

— Stai! strig eu după ea. Ce se petrece?

Nu-mi răspunde. Urcă treptele către Templu și dispare înăuntru. Când încerc să mă iau după ea, ceva greu mă trage de picioare.

Cobor privirea și-mi stă răsuflarea când îmi văd trupul întins lângă mine. Stau cu picioarele cufundate până la glezne în burta mea. Icnesc, iar trupul meu fizic mă imită, cu pieptul

ridicându-se brusc și ochii larg deschiși. Oare *ka*-ul tuturor e treaz? Nu-i văd. Oare ei mă pot vedea? Încerc din nou să mă mișc, dar aceeași apăsare mă ține în loc.

Ka-ul meu se ține de trupu-mi cu o strânsoare de fier – un lanț în jurul gleznelor. Mă întreb cum i-aș putea da drumul – și dacă vreau s-o fac. După tata, desfacerea *ka*-ului cuiva e o treabă problematică. Doar cei mai talentați tămăduitori își pot părăsi trupurile. Și chiar și ei o fac rareori, de teamă să nu ră-tăcească prea departe și să nu-și mai găsească drumul înapoi. Doar leacul de sânge nu este de-ajuns. Probabil că bunica a făcut ceva magic când m-a tras în cercul sacru, ca să am mai multe șanse să mă vadă Heka. Asta trebuie să fie.

Trupul mă cheamă înapoi. Chemarea e la început un îndemn blând, apoi devine tot mai intens. Pleoapele îmi flutură și mă străduiesc să rămân conștientă când panglici strălucitoare de lumină aprind tot cerul întunecat. Cad în genunchi pe măsură ce forța care mă trage înapoi devine tot mai puternică, iar sursa luminii se apropie tot mai mult. E și cald, și frig, și minunat, și înspăimântător, și senin, și sălbatic. Mă cunoaște, și ceva din mine îl cunoaște. Este mama și tatăl magiei. Este Heka.

O să-mi acorde bunăvoința lui.

Nu pot să cred că se întâmplă, după atâția ani. Trupul meu scoate un oftat de ușurare.

Mama ar fi mândră dacă aș arăta fie și o urmă de magie. Doar o fărâmă. Închid ochii în fața luminii intense și las puterea lui Heka să-mi scalde pielea, cu o atingere la fel de blândă ca a unei pensule. Simt un gust dulce pe limbă și râd când îmi zvâcnește prin *ka*.

Apoi lumina dispare și rămân pustiită când magia îmi părăsește trupul.